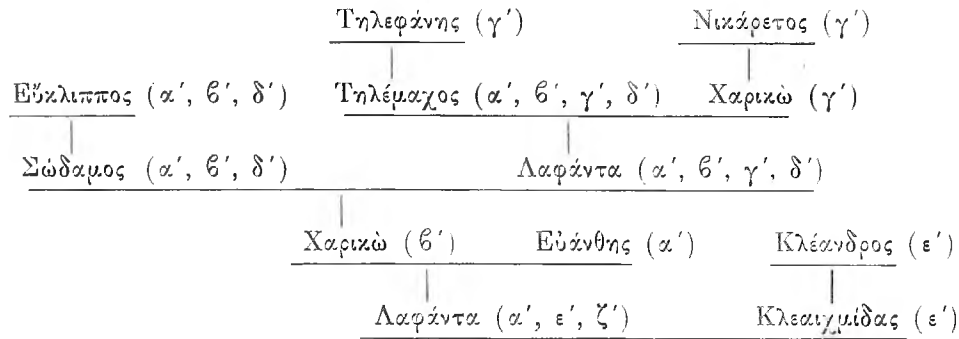

Τὸ μνημεῖον τοῦτο ἀνηγέρθη, ὡς φαίνεται, ὑπὸ τῶν συζύγων Σώδαμου καὶ Λαφάντης πρὸς μνήμην αὐτῶν τε καὶ τῶν συγγενῶν αὐτῶν. Τῆς οἰκογενείας δ' αὐτῶν ταύτης, ἀποβλέποντες καὶ εἰς τὰς ὑπ'

ἀρ. 14 καὶ 75 ἐπιγραφάς ('Αρχ. Ἐφημ. 1883, σελ. 31 καὶ 1884 σελ. 29), ἃς διακρίσεως χάριν σημειοῦμεν διὰ τῶν ε' καὶ ζ' (1), ποριζόμεθα τὸ ἐξῆς γενεαλογικὸν διάγραμμα:

Ἐν τῷ διαγράμματι τούτῳ βλέπομεν μάλιστα τὴν συνεχῆ ἐπανάληψιν τοῦ τῆς μητρὸς ὀνόματος. Οὕτως ἡ Λαφάντα, ἥς ἡ μήτηρ ἐκαλεῖτο Χαρικῶ, εἶχε θυγατέρα καλουμένην Χαρικῶ, αὕτη δὲ, ἡ τῆς Λαφάντης θυγάτηρ, εἶχε θυγατέρα καλουμένην Λαφάντην. Κατ' ἀναλογίαν, ἂν ἡ Λαφάντη αὕτη, ἡ τοῦ Κλειχμίδου σύζυγος, εἶχε θυγατέρα, αὕτη θὰ ἐκαλεῖτο Χαρικῶ.

Σημειωτέον πρὸς τούτοις ὅτι ἡ ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ἀρ. 15 ('Αρχ. Ἐφημ. 1883 σελ. 31) μνημονευομένη Λαφάντα Τηλεμάχου ἐπιδαυρία εἶνε ἴσως ἡ αὕτη τῇ ἐν τῇ προκειμένῃ ἐπιγραφῇ γ' μνημονευομένη· τίς ὁμῶς ὁ Δαμοκλῆς Δαμοκλέους, ἄγνωστον· σύζυγος αὐτῆς, ὡς θὰ ὑπέθετέ τις, δὲν εἶνε, διότι τοιοῦτος ἦτο ὁ Σώδαμος.

Ἄρ. 92-93.

Ἐν πλακί τετραγωνικοῦ βάρου ἐκ τιτανολίθου ἐχούση ὕψ. 0,78, πλ. 0,58, πλ. 0,30, ἀναγινώσκονται τὰ ἐξῆς:

Α Θ Η Ν Ο Γ Ε Ν Η Σ Α Ρ Ι Σ Τ Ο Μ Ε Ν Ο Υ Σ Λ Α Β Ρ Ε Α Σ Δ Α Μ Ο Π Ε Ι Θ Ο Υ Σ
Α Ρ Γ Ε Ι Ο Ι Ε Π Ο Η Σ Α Ν

Ἄθηνογένης Ἄριστομένους, Λαβρέας Δαμοπείθους
Ἄργεῖοι ἐπόησαν.

Ὡς πρὸς τοὺς ἐνταῦθα μνημονευομένους τεχνίτας ἴδε καὶ ἑτέραν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἐπιγραφὴν ἐν Ἄρχ. Ἐφημ. 1883 σελ. 153 ἀρ. 52. καὶ πρὸς E. Loewy, *Inscriften griech. Bildhauer* n. 269. Ὑπὲρ τὴν ἐπιγραφὴν δὲ ταύτην, τὴν τοὺς ποιήσαντας τεχνίτας δηλοῦσαν, ἦτο κεχαραγμένη ἡ κυρία ἐπιγραφὴ,

(1) (ε') Λαφάντα Εὐάνθους | ἐπιδαυρία τῶν αὐτῶν | ἄνδρα Κλειχμίδα | ἄρου ἐπιδαυρίου Ἀπόλλωνι | καὶ Ἀσκληπιῷ.

ἥτις ὁμῶς ἐξηλείφθη ἐν ὑστερωτέροις ρωμαϊκοῖς χρόνοις· οὕτω δ' ἀντ' αὐτῆς ἐχαράχθη ἡ ἐξῆς ἐπιγραφὴ:

Παρατηρητέον ὅτι γέγραπται ἀπλῶς πόλις, ἄνευ τοῦ ἄρθρου.

(ζ') Ὁ δῆμος ὁ Μεγαρέων Λαφάνταν Εὐάνθους ἐπιδαυρίαν ἀρετῆς ἔνεκεν κτλ.

ΠΟΛΙΣΕΠΙΔΑΥΡΙΩΝΘΙΑΣΟΝ
ΑΡΙΣΤΟΔΑΜΟΥΕΠΙΔΑΥΡΙΟΝΑΡΕΤΑΣ
ΕΝΕΚΕΝΚΑΙΕΥΝΟΙΑΣΤΑΣΕΙΣΑΥΤΑΝ

Πόλις Ἐπιδαυρίων Θίασον
Ἄριστοδάμου ἐπιδαύριον ἀρετᾶς
ἔνεκεν καὶ εὐνοίας τᾶς εἰς αὐτάν

Ἄρ. 94.

Ἐπὶ τετραγωνικοῦ ἐπιμήκουσ βάρθρου ἐκ τιτανολίθου (ὕψ. 0,30, πλ. 1,23, πχ. 0,60), σωζομένου κατὰ χώραν εἰς ἀπόστασιν ἔνδεκα περιπυ μέ-

τρων ἀπὸ τῆς νοτιοανατολικῆς γωνίας τοῦ ναοῦ τοῦ Ἄσκληπιοῦ, ἀναγινώσκεται ἡ ἐξῆς ἐν δακτυλικῶ ἑξαμέτρῳ γεγραμμένη ἐπιγραφή:

Δ Ρ Υ Μ Ο Σ Π Α Ι Σ Θ Ε Ο Δ Ω Ρ Ο Υ Ο Λ Υ Μ Π Ι Κ Ο Ν Ε Ν Θ Α Δ Α Γ Ω Ν Α
Η Ν Γ Ε Ι Λ Α Υ Θ Η Μ Α Ρ Δ Ρ Ο Μ Ε Ω Ν Θ Ε Ο Υ Ε Ι Σ Κ Λ Υ Τ Ο Ν Α Λ Σ Ο Σ
Α Ν Δ Ρ Ε Ι Α Σ Γ Α Ρ Α Δ Ε Ι Γ Μ Α Γ Α Τ Ρ Ι Σ Δ Ε Μ Ο Ι Ι Π Π Ι Ο Ν Α Ρ Γ Ο Σ

Δρυμὸς παῖς Θεοδώρου ὀλυμπικὸν ἐνθὶδ' ἀγῶνα
ἦν γειλ' ἀθῆμαρ δρομέων θεοῦ εἰς κλυτὸν ἄλσος,
ἀνδρείας παράδειγμα, πατρίσ δέ μοι ἵππιον Ἄργος.

Κατὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμᾶτων ἡ ἐπιγραφή αὐτὴ προέρχεται, ὡς φαίνεται, ἐκ τῶν ἀλεξανδρινῶν χρόνων. Ἐπὶ τῆς ἀνω ἐπιφανείας τοῦ λίθου ὑπάρχει ἐπιμήκης κοιλότης πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ ἀναθήματος.

Ἡ λέξις Δρυμὸς ὡς ὄνομα προσώπου εἶνέ μοι πρωτοφανής.

Ἄρ. 95.

Ἐπὶ πλακὸς βάρθρου ἐκ μέλανος τιτανολίθου (ὕψ. 0,30, πλ. 0,92, πχ. 0,81) ἀναγινώσκονται τάδε:

Α Π Ι Α Α Ρ Ι Σ Τ Ι Π Π Ο Υ
Τ Ο Κ Ο Ι
Ν Ι Κ Ο Μ Ε Ν Η Σ
Τ Ι Μ Ο Σ Τ Ρ Α Τ Ο Σ
Α Θ Η Ν Α Ι Ο Ι Ε Π Ο Η Σ Α Ν

Ἄπια Ἄριστίππου
Τὸ κοι[νόν] . . .

Νικομένης,
Τιμόστρατος,
Ἄθηναῖοι ἐπόησαν.

Ὁ πρῶτος στίχος προσετέθη ὑστερώτερον ἢ κυρία δ' ἐπιγραφή εἶνε: Τὸ κοι[νόν] κτλ. καὶ εἰς

ταύτην ἀνήκουσιν οἱ τεχνίται Νικομένης καὶ Τιμόστρατος, οἵτινες θὰ ἤκμαζον ἴσως κατὰ τὴν Δ' π.Χ. ἑκατονταετηρίδα, ὡς δυνάμεθα νὰ εἰκάσωμεν ἐκ τοῦ σχήματος τῶν γραμμᾶτων (πρβ. καὶ E.Loewy, *Inschriften griech. Bildhauer n. 131 a*). Συνείχετο δὲ ὁ λίθος ἐτέρῳ πρὸς δεξιὰν λίθῳ, ἐφ' οὗ ἐξετείνετο ἡ ἐπιγραφή: Τὸ κοινόν κτλ.

Ἡ λέξις Ἄπια ὡς ὄνομα γυναικὸς εἶνέ μοι πρωτοφανής.

Ἄρ. 96.

Ἐπὶ τετραγωνικῆς πλακὸς βάρθρου ἐκ τιτανολίθου (ὕψ. 0,72, πλ. 0,63, πχ. 0,60) ἀναγινώσκονται τάδε:

Ο Λ Υ Μ Π Ι Α Σ Κ Α Ι
Ο Λ Υ Μ Π Ι Ο Δ Ω Ρ Ο Σ Κ Α Ι Ν Ι Κ Ι Σ
Τ Ο Μ Π Α Τ Ε Ρ Α Ν Ι Κ Α Τ Α Ν
Ν Ι Κ Α Τ Α Ε Ρ Μ Ι Ο Ν Η
Α Π Ο Λ Λ Ω Ν Ι Κ Α Ι Α Σ Κ Λ Α Π Ι Ω Ι

Ὀλυμπιάσ και
Ὀλυμπιόδωρος και Νίκις
τὸμ πατέρα Νικάταν
Νικάτα ἔρμιονῆ
Ἀπόλλωνι και Ἀσκληπιῶι.

Ἄρ. 97.

Ἐπὶ τετραγωνικοῦ λίθου ἐκ τιτανολίθου ἀναγι-
νώσκονται τάδε:

Α Γ Α Θ Η Τ Υ Χ Η
Α Θ Η Ν Α Ι Π Ο Λ Ι Α Δ Ι
Ο Ι Ε Ρ Ε Υ Σ Τ Ο Υ
Σ Ω Τ Η Ρ Ο Σ
Α Σ Κ Λ Η Π Ι Ο Υ
Δ Α Δ Ο Υ Χ Ο Σ
Κ Α Τ Ο Ν Α Ρ

Ἄγαθῆ τύχη
Ἄθηναι πολιάδι
ὁ ἱερεὺς τοῦ
σωτήρος
Ἀσκληπιοῦ
Δαδοῦχος
κατ' ὄναρ.

Δαδοῦχος εἶνε τὸ κύριον ὄνομα τοῦ ἱερέως, ὡς
φαίνεται. Ὑψ. 0,62, πλ. 0,38, πχ. 0,26.

Ἄρ. 98.

Ἐπὶ τετραγωνικοῦ μαρμαρίνου λίθου ἔχοντος
ὑψος 0,84, πλ. 0,75 καὶ πάχος 0,60, ἀναγινώ-
σκονται τὰ ἐξῆς:

Α Ρ Τ Ε Μ Ι Λ
Ο Ρ Θ Ι Α
Δ Ι Ο Ν Υ Σ Ι Ο Σ
Κ Α Τ Ο Ν Α Ρ

Ἀρτέμι[δι]
ὄρθια
Διονύσιος
κατ' ὄναρ.

Παρὰ πόδας εἶνε κεμαραγμένος κύκλος, ἐν ᾧ
οἰοῦναι φύλλον κισσοῦ, καὶ παρὰ τὸν κύκλον τὰ γράμ-
ματα ΠΒ. Ταῦτα δὲ τὰ γράμματα, καὶ ἄλλοτε ὑπο-
θετικῶς ὑπεδήλωσα ἐν τῇ Ἐφημερίδι ταύτῃ (1884,
σελ. 25, ἀρ. 66) καὶ νῦν μετὰ τινος βεβαιότητος
ἐπαναλαμβάνω, εἶνε ἀριθμοὶ δι' ὧν ἦσαν ἡριθμημένα
τὰ ἐν τῷ ἱερῷ ἀναθήματα.

Ἡ Ἄρτεμις ὡς ὄρθια ἐλατρεύετο πολλαχοῦ τῆς
Ἑλλάδος καὶ μάλιστα ἐν Σπάρτῃ, περὶ ἧς ὁ Παυ-
σανίας λέγει τάδε (3, 16, 11): καλοῦσι δὲ οὐκ
ὄρθιαν μόνον ἀλλὰ καὶ Λυγοδέσμαν τὴν αὐτήν,
ὅτι ἐν θάμνῳ λύγων εὐρέθη, περιειληθεῖσα δὲ ἡ
λύγος ἐποίησε τὸ ἄγαλμα ὄρθον». Ἀλλὰ τὴν κατα-
γωγὴν τῆς λέξεως δυνάμεθα, νομίζω, νὰ μάθωμεν
ἐκ τῆς προκειμένης ἐπιγραφῆς παραβάλλοντες αὐ-
τὴν πρὸς τὴν ὑπ' ἀρ. 28 ἐπιγραφὴν (Ἄρχ. Ἐφημ.
1883, σελ. 89) Ἀσκληπιῶ ὄρθιῳ Διονύσιος.
Κατὰ τὸ σχῆμα τῶν γραμμάτων ὁ ἐν ἀμφοτέροις
ταῖς ἐπιγραφαῖς μνημονευόμενος Διονύσιος εἶνε πι-
θανώτατα τὸ αὐτὸ πρόσωπον· ἀλλ' εἴτε οὕτως ἔχει
τὸ πρᾶγμα εἴτε ἄλλως, ὁ Ἀσκληπιὸς καλεῖται
ὄρθιος οὐχὶ διότι τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ ἦτο ὄρθιον,
διότι ὑπῆρχε καὶ καθήμενον αὐτοῦ ἄγαλμα, ἀλλὰ
διότι θεραπεύων τοὺς κατακεκλιμένους ἀσθενεῖς
ἐποίει αὐτοὺς ὄρθιους (πρβ. καὶ ἑτέραν ἐπιγραφὴν
ἐν τῇ Ἐφημερίδι ταύτῃ 1883, σελ. 150, ἀρ. 44).
Καὶ ἡ Ἄρτεμις ἄρα ἐκαλεῖτο πιθανῶς ὄρθια, ὡς
ἔχουσα καὶ αὕτη θεραπευτικὴν δύναμιν καὶ ἀνεγεί-
ρουσα τοὺς ἀσθενεῖς, δι' ὃ ἐκαλεῖτο πρὸς τούτοις
σῴτειρα. Τοιαύτην δὲ ιδιότητα ἀποδίδοντες αὐτῇ
δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν κάλλιστα, διατὶ ἐλα-
τρεύετο αὕτη ἰδιαζόντως ἐν τῷ ἱερῷ, ἐν ᾧ καὶ ναὸς
αὐτῆς ὑπῆρχε. Εἶνε δὲ καταφανὲς ὅτι ὑπὸ τὴν
ιδιότητα ταύτην ἡ Ἄρτεμις, ὡς θεὰ δηλ. ἔχουσα
θεραπευτικὴν δύναμιν, εἶνε ἡ Ἄρτεμις Ἐκάτη· εἰς
ταύτην δὲ τὴν θεὰν ἀνῆκε καὶ ὁ ἀνακαλυφθεὶς ἐν
τῷ ἱερῷ ναὸς τῆς Ἀρτέμιδος (ἴδε ἔκθεσίν μου περὶ
τῶν ἀνασκαφῶν ἐν τοῖς Πρακτικοῖς τῆς Ἄρχ.
Ἐταιρίας τοῦ ἔτους 1884).

Ἄρ. 99.

Ἐπὶ μαρμαρίνης πλακῶς χρησιμευούσης ἀρχι-
κῶς ὡς γείσωμα ἀρχιτεκτονικοῦ μνημείου ἀναγι-
νώσκονται τὰ ἐξῆς:

Π Λ Δ Ι Ο Σ Κ Ο Υ Ρ Ο Ι Ν
Σ Ε Κ Π Ο Μ Ι Λ Α Ρ Ι Α Ν Ο Σ
Α Λ Κ Α Σ Τ Ο Υ Λ Α Κ Ε Δ Α Ι Μ Ο
Ν Ι Ο Σ Κ Α Τ Ο Ν Α Ρ

[Ἡλίφ καὶ τ]οῖν Διοσκούροιν
Σεκοῦνδος Πομπώνιος Ἰλαριανός
Ἀλκίστου Λακεδαιμό-
νιος κατ' ὄναρ.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ πρώτου στίχου εἶνε κεχα-
ραγμένοι δύο ἡμίσεις κύκλοι καὶ μετὰ τὸ τέλος τοῦ
τελευταίου οἰονεὶ φύλλον κισσοῦ. Εἶνε δὲ κεχαραγ-
μένη ἡ ἐπιγραφή ἐν τῇ ἀντιστρόφῳ ἐπιφανείᾳ τοῦ
λίθου, ἐξ οὗ φαίνεται ὅτι ἐγένετο αὐτοῦ δευτέρα
χρῆσις. Ὑψ. 0,98, πλ. 0,53, πχ. 0,32. Μῆκος
γραμμάτων 0,032.

Ἄρ. 100.

Ἐπὶ μονολίθου ἐπιστυλίου καὶ διαζώματος μνη-

μείου ἰωνικοῦ ρυθμοῦ ἀναγινώσκονται, ἐν τῷ ἐπι-
στυλίῳ, τὰ ἐξῆς:

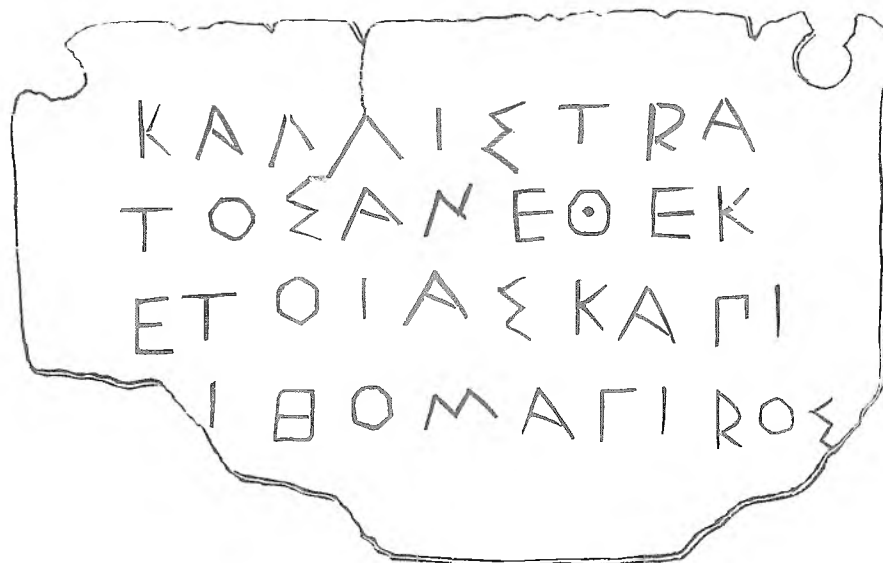
/// ΡΙΣΤΑΡΧΟΣ ΕΡΓΙΝΟΥ ΑΣΚΛΑΠΙΩΙ

[Ἀ]ρίσταρχος Ἐργίνου Ἀσκληπιῶι.

Τὰ γράμματα φαίνεται ὅτι ἐχαράχθησαν κατὰ
τοὺς ἀλεξανδρινούς χρόνους. Μῆκος 2,70, πλ. 0,40,
πχ. 0,31.

Ἄρ. 101.

Ἐπὶ χαλκοῦ ἐλάσματος ὄντος τὸ πάλαι δι' ἧλων
προσκεκολλημένου ἀναθήματι τινὶ ἀναγινώσκεται ἡ
ἐξῆς ἐν ἰσομεγέθει πανομοιοτύπῳ δημοσιευομένη
ἀρχαϊκῇ ἐπιγραφῇ, ἡ ἀρχαιότερα τῶν μέχρι τοῦδε
εὑρεθεισῶν ἐν τῷ ἱερῷ ἐπιγραφῶν:

Καλλίστρατος ἀνέθεκε τῷ Ἀσκ(λ)απι[ῶ]ι ὁ μάγειρος.

Τὸ ἔλασμα τοῦτο εὑρέθη ἐν τῷ νοτιοανατολικῷ
τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ οἰκοδομήματι Α. (ἰδ.
τοπογραφικὸν σχῆδιον τοῦ ἱεροῦ ἐν τοῖς Πρακτικοῖς
τῆς Ἄρχ. Ἐταιρίας τοῦ ἔτους 1884).

Τύπος Ἀσκαπιῶς οὐ μόνον ἄγνωστος ἀλλὰ καὶ
ἀπίθανος εἶνε, διὰ τοῦτο νομίζω ὅτι ἐνταῦθα παρε-
λείφθη τὸ Λ ἐκ λάθους τοῦ χαρακτοῦ. Ὁ Καλλί-
στρατος δὲ θὰ ἦτο γνωστός τις μάγειρος ἢ διετέλει
ἴσως καὶ ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ θεοῦ ἐν τῷ ἱερῷ.

Ἄρ. 102.

Ἐν τῷ αὐτῷ οἰκοδομήματι, ἐν ᾧ εὑρέθη τὸ ἐν
τῷ προηγουμένῳ ἀριθμῷ χαλκοῦν ἔλασμα, εὑρέθη
καὶ τὸ ἐξῆς μαρμαρίνον πινάκιον:

(Ἴδε ξυλογράφημα ἐν τῇ ἐπομένῃ σελίδι.)

ἐν ᾧ τὸ λατινικὸν δίστιχον:

Cutius has auris Gallus tibi voverat olim
Phoebigena, et posuit sanus ab auriculis.

Κύριον ὄνομα Cutius εἶνέ μοι ἄγνωστον, τὸ Τ ὅμως διακρίνεται ἑναργῶς ἐν τῷ λίθῳ, ὥστε ἡ ἀνάγνωσις εἶνε βεβαία.

Ἐν τῇ λέξει olim τὸ I εἶνε συμπεπλεγμένον μετὰ τοῦ Μ.

Τὰ γράμματα ἦσαν ἐρυθρῷ χρώματι κεχρωμα-

τισμένα· φαίνεται δ' ὅτι καὶ ἡ λοιπὴ τοῦ λίθου ἐπιφάνεια ἦτο κεχρωματισμένη καὶ δὴ κεχρυσωμένη, διότι διακρίνονται ἐν αὐτῇ ἔχνη χρώματος καὶ χρυσοῦ. Ὑψ. 0.35, πλ. 0.36, πγ. 0.045.

Π. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ.

ΕΠΙΓΡΑΦΗ ΤΕΧΝΙΤΩΝ ΕΞ ΑΤΑΛΑΝΤΗΣ

α

β

Δ	Ι	Ο	Ν	Υ	Ξ	Ο	Ν	Α	Π	Ο	Λ	Λ	Ω	Ν	Α	
Ι	Ξ	Α	Ν	Ε	Θ	Η	Κ	Ε	Θ	Ε	Π	Ο	Μ	Π	Ο	Ξ
				ΣΤΡΟΤΩΝ												
				ΠΟΛΥΝΙΚΟΣ												
5				ΕΡΟΙΗΣΑΤΑΝ												
				ΘΗΒΑΙΩ												